

11 Οκτωβρίου 2012

Από την έχθρα στη συγχώρεση... Μια αληθινή ιστορία

[Ορθοδοξία](#) / [Θρησκευτική ζωή](#)

Του Johann Christoph Arnold

Όταν η διάσημη δολοφόνος Κάρλα Φαίη Τάκερ εκτελέστηκε στις 3 Φεβρουαρίου του 1998, στο Χάντσβιλ του Τέξας, μία μικρή ομάδα διαδηλωτών ενάντια στη θανατική ποινή έκαναν μία ολονυχτία με αναμμένα κεριά. Αλλά πολλές περισσότερες εκατοντάδες ήταν εκεί έξω από τη φυλακή για να χαρούν για το θάνατό της. Ένα πανό που κρατούσε κάποιος τα έλεγε όλα: “Είθε ο Παράδεισος να σε βοηθήσει. Είναι τόσο σίγουρο όσο η κόλαση, ότι εμείς δεν θα σε βοηθήσουμε!”

Μέσα στη φυλακή, ωστόσο, ένας άνδρας, ονόματι Ρον Κάρλσον, προσευχόταν για την Κάρλα και όχι στην αίθουσα των μαρτύρων όπου βρίσκονταν οι οικογένειες των θυμάτων της Κάρλα, όπου λογικά θα έπρεπε να είναι, αλλά στο χώρο που η φυλακή παρείχε για την οικογένεια της δολοφόνου.

Έχουν περάσει δύο χρόνια από τότε που γνώρισα τον Ρον και άκουσα το αξιοθαύμαστο ταξίδι του από το μίσος στη συμφιλίωση, αλλά αυτά που μου είπε είναι κολλημένα στο μυαλό μου λες και ήταν χτες:

«Λίγο μετά που είχα γυρίσει σπίτι μετά από μία μέρα κοπιαστικής δουλειάς (ήταν 13 Ιουλίου του 1983) χτύπησε το τηλέφωνο. Ήταν ο πατέρας μου. Είπε, “Ρόν, πρέπει να έρθεις αμέσως στο μαγαζί. Έχουμε λόγους να πιστεύουμε ότι η αδελφή σου δολοφονήθηκε.” Έπεσα στο πάτωμα. Δεν μπορούσα να το πιστέψω. Δεν μπορούσα να το πιστέψω ακόμα κι όταν είδα στην τηλεόραση το σώμα της αδελφής μου να το μεταφέρουν έξω από ένα διαμέρισμα. Η Ντέμπορα ήταν αδελφή μου, και με είχε μεγαλώσει. Οι γονείς μου είχαν χωρίσει όταν ήμουν πολύ μικρός, έξη χρονών. Δεν είχα αδελφούς μόνο μία μεγαλύτερη αδελφή και γι’ αυτό η Ντέμπορα ήταν κάτι το πολύ ιδιαίτερο για μένα. Πολύ ιδιαίτερο.

Η Ντέμπορα φρόντιζε πάντα να έχω ρούχα, και να υπάρχει φαγητό στο τραπέζι. Με βοηθούσε στα μαθήματά μου, και με χτυπούσε στα χέρια αν έκανα κάτι λάθος. Είχε γίνει η μητέρα μου.

Τώρα ήταν νεκρή, με δεκάδες μώλωπες από γροθιές σ’ όλο της το σώμα, και την πληγή από σφαίρα στην καρδιά της. Η Ντέμπορα δεν ήταν άνθρωπος που είχε εχθρούς. Απλά βρέθηκε στο λάθος μέρος, την λάθος ώρα. Οι δολοφόνοι είχαν

έρθει να κλέψουν ανταλλακτικά μοτοσικλετών από το σπίτι που αυτή έμενε, και όταν ανακάλυψαν τον Τζέρρυ Ντην, τον άνθρωπο με τον οποίο ήταν μαζί, τον χτύπησαν μέχρι θανάτου. Βρίσκονταν κάτω από μεγάλη επήρεια ναρκωτικών. Μετά ανακάλυψαν την Ντέμπορα κι έτσι έπρεπε να την σκοτώσουν κι αυτήν ..».

Το Χιούστον ήταν ανάστατο. Οι εφημερίδες περιέγραφαν με πηχυαίους τίτλους το έγκλημα, και η πόλη ζούσε σε φόβο. Μερικές βδομάδες αργότερα οι δολοφόνοι - δύο ναρκομανείς, η Κάρλα Τάκερ και ο Ντάνιελ Γκάρετ - παραδόθηκαν από συγγενείς. Στη συνέχεια δικάστηκαν και καταδικάστηκαν σε θάνατο. Ο Ντάνιελ αργότερα πέθανε στη φυλακή. Ωστόσο ο Ρον δεν αισθανόταν ανακούφιση: «Χάρηκα που συνελήφθηκαν, φυσικά, αλλά ήθελα να τους σκοτώσω εγώ ο ίδιος. Είχα γεμίσει με απόλυτο μίσος, και ήθελα να ισοφαρίσω. Ήθελα να χτυπήσω την καρδιά της Κάρλα όπως εκείνη είχε κάνει στην αδελφή μου».

Ο Ρον λέει ότι από πριν το θάνατο της αδελφής του, είχε πρόβλημα με το ποτό και τα ναρκωτικά, αλλά μετά χειροτέρευσε πολύ. Ένα χρόνο αργότερα και ο πατέρας τους πυροβολήθηκε από ληστές.

«Συχνά μεθούσα, και βυθιζόμουν στα ναρκωτικά όπως LSD και μαριχουάνα και ότι άλλο έβρισκα. Επίσης συνεχώς τσακωνόμουν με τη γυναίκα μου. Ήθελα να σκοτώσω τον εαυτό μου...

Τότε ένα βράδυ, αισθανόμουν ότι δεν άντεχα άλλο, και σκεφτόμουν ότι έπρεπε να κάνω κάτι για το μίσος και την οργή που με πλημμύριζαν. Είχαν γίνει τόσο άσχημα μέσα μου, που ήθελα συνεχώς να κάνω κακό σε αντικείμενα και ανθρώπους. Βάδιζα στο ίδιο μονοπάτι με τους δολοφόνους της αδελφής μου και του πατέρα μου. Εκείνο το βράδυ όμως αποφάσισα να ανοίξω τη Βίβλο, και άρχισα να διαβάζω.

Ήταν αλήθεια παράξενο. Ήμουν κάτω από επήρεια ναρκωτικών και διάβαζα το Λόγο του Θεού! Αλλά όταν έφτασα εκεί που σταύρωσαν τον Ιησού έκλεισα απότομα το βιβλίο. Για κάποιο λόγο με χτύπησε στην καρδιά όπως ποτέ πριν: "Θεέ μου", σκέφτηκα, "σκότωσαν ακόμα και τον Ιησού!".

Τότε έπεσα στα γόνατά μου και δεν το είχα κάνει ποτέ πριν αυτό - και ζήτησα από τον Θεό να έρθει στη ζωή μου και να με αλλάξει όπως Εκείνος ήθελε να είμαι, και να είναι Κύριος της ζωής μου. Αυτό ήταν βασικά που συνέβη εκείνο το βράδυ.

Αργότερα διάβασα περισσότερο τη Βίβλο, και μία γραμμή από το Πάτερ Ημών - εκείνη η γραμμή που λέει "συγχώρησέ μας όπως και εμείς συγχωρούμε" - πήδηξε έξω από το κείμενο προς εμένα. Το νόημα φαινόταν καθαρό: "Δεν θα συγχωρηθείς αν δεν συγχωρήσεις." Θυμάμαι ότι επιχειρηματολόγησα με τον εαυτό μου: "Δεν μπορώ Εγώ να το κάνω αυτό, ποτέ δεν θα μπορούσα να κάνω κάτι τέτοιο". Και ο

Θεός φαινόταν να μου απαντάει αμέσως, “Καλά, Ρον, Εσύ δεν μπορείς. Αλλά μέσω Εμένα μπορείς”.

Δεν πέρασε πολύς καιρός και μία μέρα μιλούσα με ένα φίλο στο τηλέφωνο, και με ρώτησε αν ήξερα ότι η Κάρλα ήταν σε μία φυλακή στην πόλη μας. “Θα πρέπει να πάς εκεί και να της πεις τις σκέψεις σου”, μου είπε. Αυτός ο φίλος δεν ήξερε την πνευματική μου πορεία, και δεν του είπα τίποτα. Αλλά αποφάσισα να πάω να δω την Κάρλα.

Όταν πήγα εκεί και την αντίκρισα της είπα ότι είμαι ο αδελφός της Ντέμπορα. Δεν είπα τίποτα άλλο στην αρχή. Με κοίταξε παράξενα και είπε, “Ποιος είπες ότι είσαι;” Επανελάβα, αλλά ακόμα με κοιτούσε αποσβολωμένη, σαν να μην πίστευε αυτό που άκουγε. Μετά ξέσπασε σε κλάμα.

Είπα, “Κάρλα, ό,τι και να βγει απ’ αυτό, θέλω να ξέρεις ότι εγώ σε συγχωρώ, και δεν έχω τίποτα εναντίον σου.” Εκείνη τη στιγμή όλο το μίσος και η οργή έφυγε. Ήταν σαν ένα μεγάλο βάρος να σηκώθηκε από τους ώμους μου».

Ο Ρον λέει ότι μίλησε πολύ ώρα με την Κάρλα, και στη διάρκεια της συνομιλίας του ανακάλυψε ότι κι εκείνη, επίσης, πρόσφατα είχε πιστέψει στον Θεό, και ότι η πίστη της είχε αλλάξει τη στάση της για τη ζωή. Ήταν τότε που ο Ρον αποφάσισε ότι έπρεπε να ξαναπάει και να μάθει περισσότερα γι’ αυτήν:

«Στην αρχή απλά ήθελα να πάω και να την συγχωρήσω και να φύγω, αλλά μετά από εκείνη την πρώτη επίσκεψη χρειαζόμουν να πάω ξανά. Ήθελα να ανακαλύψω αν ήταν ειλικρινής για τη χριστιανική πορεία την οποία ισχυριζόταν ότι είχε. Επίσης ήθελα να μάθω γιατί οι άνθρωποι σκοτώνουν, γιατί δολοφονούν ο ένας τον άλλο. Ποτέ δεν το έμαθα αυτό, αλλά έμαθα ότι η Κάρλα ήταν ειλικρινής. Επίσης ανακάλυψα, μέσα από αυτήν, ότι οι άνθρωποι μπορεί να αλλάξουν και ότι ο Θεός είναι ζωντανός.

Η μητέρα της Κάρλα ήταν πόρνη και ναρκομανής, και εισήγαγε την κόρη της από πολύ νεαρή ηλικία σε όλα αυτά. Η Κάρλα είχε αρχίσει να κάνει ενέσεις ηρωίνης από δέκα ετών. Στη φυλακή ήταν που άλλαξε η ζωή της 180 μοίρες – μέσω μίας διακονίας που ασχολούνταν με γυναίκες και έδινε Βίβλους και μιλούσε για το νόημα της ζωής με τον Θεό». Ο Ρον επισκεπτόταν κάθε δύο μήνες την Κάρλα, ενόσω αυτή ανέμενε την εκτέλεσή της, για τα επόμενα δύο χρόνια, και επίσης αλληλογραφούσε με αυτήν. Σύντομα είχαν γίνει στενοί φίλοι.

Θυμάται: «Οι άνθρωποι γύρω μου δεν μπορούσαν να το πιστέψουν. Έλεγαν πως είναι ολοφάνερο ότι κάτι πάει στραβά με εμένα – ότι θα έπρεπε να μισώ τον άνθρωπο που σκότωσε την αδελφή μου, όχι να την πλησιάζω. Ένας συγγενής μου

είπε ότι ντρόπιαζα τη μνήμη της αδελφής μου με τον τρόπο που ενεργούσα, και ότι πιθανώς “τα κόκαλά της να έτριζαν στο τάφο της”. Ένας άλλος έκανε μία δημόσια δήλωση τη μέρα της εκτέλεσης της Κάρλα για το πόσο χαρούμενος ήταν που σε λίγο θα ήταν νεκρή.»

Η ίδια η Κάρλα είχε μείνει έκπληκτη από τη στάση του Ρον απέναντί της. Μιλώντας σε μία τηλεοπτική συνέντευξη λίγο πριν την εκτέλεσή της, είχε πει: “Είναι απίστευτο, φανταστικό! Η συγχώρεση είναι ένα πράγμα. Αλλά το να πάει κάποιος πέρα από αυτό και να με πλησιάσει – να με αγαπήσει ενεργά;” Της ήταν πολύ πιο εύκολα να κατανοήσει την οργή χιλιάδων ανθρώπων που ήθελαν το θάνατό της: «Μπορώ να κατανοήσω την οργή τους. Ποιος δεν θα μπορούσε; Είναι μία έκφραση του πόνου και της πληγής τους. Το ξέρω ότι οι άνθρωποι δεν πιστεύουν ότι αξίζω συγχώρεση. Αλλά ποιος την αξίζει; Μου έχει δοθεί μία νέα ζωή, και η ελπίδα – η υπόσχεση – ότι ο θάνατος δεν είναι η τελική πραγματικότητα». Η Κάρλα προχώρησε στον θάνατό της γενναία, χαμογελώντας καθώς έκανε την τελευταία της δήλωση: “Λυπάμαι πολύ γι’ αυτό που έκανα ... ελπίζω ο Θεός να σας δώσει ειρήνη μέσω του θανάτου μου”.

Όσο για τον Ρον, επιμένει ότι δεν χρειαζόταν η εκτέλεσή της: “Δεν ωφελεί ... Σίγουρα μου λείπει η αδελφή μου. Αλλά μου λείπει επίσης και η Κάρλα ...”.

(Μετάφραση από το περιοδικό The Plough Reader, Άνοιξη 2000).

Πηγή: fdathanasiou.wordpress.com

<http://bit.ly/19EIOsb>